

HERDENKING GEBOORTE VAN JEZUS

24 december 1954.

Goedenavond vrienden.

Ofschoon het vandaag niet de dag is om mededelingen uit te spreken, moet ik helaas toch nog enkele, meer organisatorische punten onder uw aandacht brengen. Heden zullen wij tezamen trachten om het Kerstgebeuren te herdenken. U zult begrijpen, dat een onderbreking in een dergelijke avond, onzerzijds niet zeer gunstig wordt beschouwd. Anderzijds menen wij ook dat het voor u aangenamer is iets vroeger dan anders huiswaarts te kunnen keren, zodat deze avond dus in één gedeelte zal worden afgehandeld. Degenen onder u die toch nog de behoefte gevoelen om een kort ogenblik tezamen te blijven in deze omgeving, zullen daarvoor meen ik voldoende gelegenheid vinden. Ditzelfde betreft onze bijeenkomst die op Oude Jaar valt. Op deze avond zullen wij in een kleine terug- en vooruitblik en enige besprekingen van de tijd als zodanig trachten u iets van de gedragenheid mee te geven die op deze dagen de mensheid eigen is. Echter menen wij ook dan goed te doen om de duur van de bijeenkomst te bekorten, in dat geval zelfs aanmerkelijk. Wij hopen dat er geen bezwaar tegen bestaat uwerzijds, maar meenden dat half tien rijkelijk laat was zelfs op een avond dat velen van u toch ook graag in de huiselijke kring bijeen willen zijn.

Dan wil ik er verder op wijzen dat deze bijeenkomst u enkele sprekers brengt die, door sommigen van u niet gekend, door anderen misschien aarzelend herkend, uit andere sfeer dan normaal komen. Voor hen berust de taak die zij deze avond op zich hebben genomen, vooral in het uitspreken van de totale gedachten die wij tot in de hoogste sfeer merken, wanneer er een Kerstfeest is. Elk van hun zal dit op zijn eigen wijze doen. En wanneer u misschien wat vreemd opkijkt wanneer een oud geleerde, ver voor Christus' geboorte reeds onttrokken aan de directe stofsfeer, spreekt over het Christusgebeuren, over het wonder van Kerstfeest en de gedachten die dan leven, herinner u dan dit: er is één waarheid, niet meer, en een ieder die naar die waarheid streeft, zal haar op zijn wijze moeten erkennen. In het erkennen van de waarheid worden wij herboren en tot elkaar gebracht. Eén van de grote waarheden is de lichtende weg, door u gekend als de weg van Jezus Christus. Eén van de grote lichtende krachten, die een ieder op zijn pad zal ontmoeten is het stralende vuur van de onbaatzuchtige liefde dat in het begrip van deze naam mede vervat is.

Mijne vrienden, bedenk dit. Het gaat er niet om, of men spreekt uit een Confuciaans standpunt, een esoterisch standpunt of spreekt uit een Christelijk standpunt. Want zij die de sluier van de zelfzucht en van de zelfverheffing ter zijde stellen, begrijpen de onbegrensde waarheid en vinden daarin terug gespiegeld het beeld van het Kerstgebeuren. Ik voel mij zeer gevlijd op deze bijeenkomst als inleider te mogen fungeren. Voor mijzelf heb ik weinig te zeggen en te doen. Mijn taak is eerder om u voor te bereiden op wat komt, om het medium in te stellen op zodanige wijze dat wij kunnen bereiken wat wij hopen te bereiken op deze avond nl. een ongestoord verkeer tussen de hoogste sferen onzer Orde en uw stofsfeer. Dit brengt voor ons, en dat zult u waarschijnlijk wel begrijpen, moeilijkheden met zich mee. Opdat u zich ook hiervan een beeld zult kunnen maken, zal ik in de paar korte momenten die mij resten, trachten u ook dit te beschrijven. Om vanuit een hoge sfeer neer te dalen tot aan een stofsfeer, moet telkenmale voor de beheersing van een lagere sfeer, een contact worden gevonden. Wil men dan nog wederom een sfeer lager gaan, dan zal men dus in de eerst onderliggende sfeer een voertuig moeten vinden dat in zich instrumentale mogelijkheden draagt, om de tweede ondergelegen sfeer te beheersen en daarin zich te manifesteren. Dit gaat zo verder en degenen die tot u komen zijn dus beladen voor deze avond met meerdere voertuigen. Slechts op deze wijze, omringd én beschermd door onze broeders, kunnen zij zich uiten zonder hindernis, zonder storing. Wij hopen dat ook uwerzijds al het mogelijke zal worden gedaan om onnodige storingen te voorkomen. En ik mag dan thans het woord overgeven aan de eerste spreker die het Kerstfeest voor u zal beschouwen.

Goedenavond.

KERSTGEDACHTEN

Goedenavond vrienden.

Uit de verten van de sferen en de grondslag van de gedachten kom ik tot u om samen te zijn op deze dag, waar het langzaam aanruisen van de liederen en het zacht belovend klinken van de klokken betekent dat de aarde herdenkt de Grootmeester van wijsheid en licht, geboren volgens de legende, te Bethlehem. In de oude tijd hebben wij veel gedacht over de wetten die in goed en kwaad verdeeld, een voortdurende strijd van machten mogelijk maakte. Deze strijd van machten wordt uitgestreden op uw wereld tot op deze dag, maar nooit hebben wij kunnen vinden de Vorst des goeds zoals wij kenden de vorst van kwaad, Erebus, of zo gij noemt Asmodeus. Krachten des kwaads verstoffelijkt in uw wereld, gaan rond en er is nergens een kracht die hen houdt en regeert, er is nergens een moment van rust, totdat geboren wordt een Meester, begaafd, maar onbewust van Zijn gave nog, gedragen zuiver en rein, geboren uit een moeder zuiver en rein, stammend uit een adellijk geslacht van een volk dat mijn volk vaak veracht heeft, een volk van slaven. Daaruit wordt geboren de kracht van de wet, de steen van de wijzen, de bron die reikt tot aan het punt van de aarde, ze zijn vereend in Hem. Niet zo gij het wilt zien in vroom en zacht sluimerend gebeuren, kan ik aanvaarden Zijn komst op aarde. Eerder moet de lucht gegromd hebben van de demonen die vluchtten, moet het witte licht van de bliksem telkenmale weer hebben getracht een keten te leggen die de geest verhindert een stop te nemen. Toch werd Jezus van Nazareth geboren te Bethlehem, en vanaf dat moment staat een Vorst van lichtende kracht aan het hoofd van de heirscharen des goeds, vanaf dat moment is de lichte liefdewet de kracht die regeert. En daarom wil ik als eerste mijn hulde brengen aan Hem zoals eens een wijze uit mijn volk heeft gedaan en ik wil zeggen met de mensheid die christelijk gelooft: waarlijk een wonder is de wereld geschied, want geboren uit het licht werd de vrijheid, geboren uit de nacht het vlamvend zwaard dat de ketenen van de geest verbreekt en geschreven op de aarde werd de wet die al regeert maar die door de mensheid nog niet erkend werd. Voor Hem, Meester van de witte kracht, wil ik buigen en ik wil Zijn priester graag mijn plaats inruimen om tot u te spreken over een gebeuren dat zo lief is geworden aan uw wereld en dat zo lichtend en stralend nog weerklinkt tot in onze sfeer.

Goedenavond vrienden. (Intelligentie het z.g. pastoorke)

Het is lang geleden dat het mij gegeven werd om met u samen te zijn. De omgeving is veranderd, de mensen zijn veranderd en de wereld lijkt mij soms nog meer verward dan zij was in de dagen dat ik nog tot u spreken kon regelmatig. Ach, ik was zo graag lang met u samen geweest, maar als de stem roept, wie kan toeven in het duister? Dan moet je opgaan in een sfeer en een kracht die wij noemen de eeuwige zaligheid. Hoe schoon en hoe licht, hoe vreugdig en hoe vrij zijn we in die sferen. Hoe wonderlijk zien we Gods genade zich uitwerken aan allen, ja aan al Zijn schepselen die komen tot het licht door Zijn wonderlijke kracht.

Ja, en nu zijn we dan voor een ogenblik vereend, dat kan ook niet alle dag en het kan niet alle tijden. Geloof me, ik zou graag zo elke keer weer bij u zijn en als het ware als engelbewaarder achter u gaan, maar het mag nu eenmaal niet zijn. Alleen dit wondere feest van Kerstmis, dit wonderlijk gebeuren dat nu bijna 2000 jaren geleden plaatsvond, dat maakt het ons nu nog mogelijk om elkaar te ontmoeten, om een ogenblikje weer samen te zijn en een ogenblik samen te herdenken de grote, de wonderlijke liefde die onze Meester, onze Heer ons altijd geeft en om samen te beleven Zijn wet en Zijn woord.

De herders op de velden, ze wisten niet wat er gebeurde. Plotseling werd het licht in de hemel. Ach, wie van ons die, levend in de sferen, geroepen is tot hoger licht, heeft niet die verrukking, die stomme, aarzelende, haast angstige verbazing gekend, alsof je ziet in een nieuwe wereld, een wereld met wondere macht? En dan gaan ze op zoek, want er is een kind geboren in Bethlehem. Een kind, hoe zoet is het niet om de kinderen van deze wereld te zien wanneer ze nog, in de volle onschuld en vrijheid, pas de wereld betreden, wat betekent je dan niet de lach van zo'n kleine, het eerste kraaigeluidje, het eerste trappelen en spartelen met die kleine handjes en met voetjes? Ach, dat is één van de mooiste dingen die er op aarde bestaan,

tenminste voor zover ik het mij herinneren kan. En zo hebben ze een kind gevonden, dat kind is later geworden Jezus Christus, is later geworden het slachtoffer dat aan de schandpaal, aan het kruis lijden en sterven moest. Zo gaan die dingen nu eenmaal in de wereld. Jong en onschuldig kom je in het menselijk bestaan en de engelen zingen vaak bij je geboorte, maar wat is de weg die je gaat? Waarheen voeren al die jaren van leven een mens? Wat voor kracht ontwaakt er of wordt er weggedrongen in wrede wanhoop uit een geest die toch bedoeld is voor dat licht, voor die glorie en die vreugde? Ach, elk kind zou een Jezus kunnen zijn, wie weet? Duizendmaal, honderdduizendmaal zou zich hetzelfde kunnen herhalen in alle werelden, in alle werelddelen, bij alle volkeren. Misschien dat de naam verschilt en degene die Jezus heette een andere naam krijgt, och, misschien geven ze hem wel een naam zoals mij, zo'n naam waar eigenlijk wel eens om gelachen wordt, zoiets van: Kobus. En dan denk je bij jezelf: nu ja, wat kan dat zijn? De mens denkt aan een naam. Dan streeft hij door het leven heen zoals u allemaal, zoals wij allemaal samen doen.

En dan is de grote vraag: kunnen wij allemaal zo, kunnen wij werkelijk iets vinden van dat licht en van die moed en van die kracht van Jezus? Het ligt wel veel aan jezelf, een mens is zwak, of hij nu priester is of misschien een eenvoudig werkman, of hij regeert ergens over een staat of dat hij de meest nederige van de uitgeworpenen is. Zo zijn de dingen. Maar één ding, en dat is het belangrijke van Kerstfeest, één ding is zeker: allemaal kunnen wij geestelijk de waarheid van Kerstfeest beleven. U kunt dat misschien niet zo helemaal begrijpen, omdat u uw eigen daden en handelingen nog niet in de juiste verhoudingen ziet, maar geloof mij, ik heb het ervaren, ik heb het gezien, ik heb het beleefd en doorleefd, niet één maal, ja een eeuwig aantal malen, ontelbaar, in elk wezen, in elke mens, in elke geest, daar leeft Jezus. Niet de mens Jezus en zelfs niet de figuur uit het Evangelie, Jezus Christus, maar de goddelijke wet van die alomvattende liefde, van die grote kracht die ons allen samenbindt, deze eenheid die gedragen op de goddelijke harmonie, ons allen één keer toch zeker, zal laten zien het Koninkrijk Gods, de waarheid en schoonheid van de wereld en de wonderen van de plaats die nergens en overal is, de woning van onze Vader.

Ik wilde dat mij vleugelen gegeven waren, sterke vleugelen, om u allen op te nemen en voor één momentje, één seconde van uw tijd maar, mee te dragen, met u mee op te wieken boven de wereld totdat de steden als schemerende lichtvlekken terug liggen, tot de sterren worden tot felle lichtende kegels en dan open te gooien voor u de deur die u nog duister noemt, u het leven te laten zien en voelen dat er bestaat, buiten al datgene wat u niet kent. Wat zou dat een geluk zijn. Wat zou u dan makkelijk alle zorgjes, alle lijden, alle, ja, menselijkheid van u af kunnen werpen. Dan zou dit Kerstfeest misschien voor u betekenen ook de roep die komt uit de sferen, de geheimzinnige stem die klinkt in elke ziel en geest, die vrij wordend uit haar denken en de ban van haar zijn, de eeuwigheid verstart. "Mijn kind ga verder, komt tot Mijn wereld" en dan gaat het open, dan wordt je omspoeld door een geborgenheid en een liefde, dat je je niet meer denken kunt dat er wat anders is. Och ja, het zou mooi zijn, maar het is niet Gods wil en waar de Heer spreekt moeten Zijn dienaren luisteren, waar Zijn wet regeert daar moet een schepsel die wet gehoorzamen.

En zo kan ik alleen maar tot u komen om te spreken en te trachten iets te zeggen over de grote volheid, de liefde, de kracht, het licht dat er is voor allemaal. Het is Kerstfeest, het werd zo machtig gezegd door mijn waarde Arabische vriend: wanneer de klokken gaan luiden, al luiden alle klokken van de wereld en er luidt geen klok in ons hart, ja, kan het dan nog wel Kerstfeest zijn? Nee nietwaar? Kerstfeest is een feest van liefde, van vrede, van verlossing, van opgedragen worden als offer en bewust worden in de al-liefde van de Vader.

(Het medium hoest) Die aarde, die aarde. Wel, het is goed dat we hier samen zijn, want we kunnen toch die liefde begrijpen. Wanneer het hagelt, wanneer het regent of het stormt, dan is dat voor een mens iets overweldigends, omdat hij niet in zich heeft de zekerheid van Gods liefde. Het klinkt zo dogmatisch en toch ben ik dat niet meer, ik ben het geweest, maar ik ben het niet meer. Wanneer ik u zeg: wat de Heer doet is welgedaan, God onze Vader laat niemand, maar dan ook niemand in de steek. Maar het is aan ons, en dat heb ik vroeger wel eens verkeerd begrepen, het is aan ons om op Hem te vertrouwen, aan ons om Hem lief te hebben en dan geeft Hij het antwoord, want dan is het Zijn kracht in ons die ontwaakt.

Zo dadelijk gaat u uit in een wereld die behoefte heeft aan een wezen, aan een mens die onzelfzuchtig zijn kan. Zo dadelijk dan wordt er in u de mogelijkheid geboren om zelf op Kerstfeest het Kerstkind in u te dragen. Is dat niet wonderlijk? Vroeger als het Kerstfeest was, dan stond ik in een kerk, heel vroeg in de morgen, wanneer de nacht nog licht en de mensen voor de kou en de guurte, en in mijn tijd ook nog wel de sneeuw, haastig verder gaan.

Dan stond er opzij, in de zijbeuk naast het middenschip, opgesteld een kerstgroep. En als ik anders een Misoffer opdroeg - een Misoffer dat voor ons, vergeet dat niet, is, het esoterisch gebeuren waarin onze Meester Jezus tot ons komt - dan was het mij net of op zo'n ogenblik, bij zo'n Mis, vooral de tweede Mis, wanneer de gezangen van de Mis verklonken zijn en het koor zachtjes psalmodieert en Kerstliederen zingt, dat ik er eigenlijk niet was, dat er alleen maar een stal was, een stal met stenen beeldjes. En misschien was het erg verwaand en verwaten, maar dan droomde ik dat ik één van die herders was. En terwijl ik mijn Credo sprak, of deemoedig beled: "Mea culpa, mea maxima culpa", "ik heb gezondigd, door mijn schuld, mijn grootste, allergrootste schuld" of ik met een dankbaar "Deo Gratias" van de gemeente mij terug wendde tot het Altaar na volbracht offer, dan was ik in een beeldje, een klein gipsen beeld van een herdertje en dan meende ik altijd dat het Jezuskind leefde voor één ogenblik.

Maar wanneer het gestommel begon, want na de mis kwam ik terug terwijl de derde mis werd gelezen en ik zat daar zo stil in mijn koorstoel, dan leek het me of met het weggaan van de mensen ikzelf moest vluchten uit dat herdertje en of het licht van dat Jezuskindje verdween.

En dan bleef er in de nuchtere, prille morgen alleen nog de bedrijvigheid van de koster, die het Altaar in orde maakte en de Sacristie met zijn Misdienaars die onder elkaar uitmaakten wie de volgende Mis zou dienen aan het zijaltaar of aan het hoofdaltaar. Later heb ik daar erg veel aan gedacht, aan dat beeld, want de mensen gaven leven aan de beelden, de verstijfde gipsen statigheid van de Kerststallen leefde voor het moment. En omdat de mensen leefden in de herders, ja, de moeders vertederd het stalletje ziende, werden tot Maria en de vaders tot Jozef, daarom was Kerstmis een Kerstgebeuren en nergens anders om.

En nu zit ik hier en er staat géén stalletje en er klinkt geen koor me tegemoet of een preluderend orgel, en toch weet ik dat het goed is. Want de Kerststal die leeft niet buiten ons maar in ons. De liefde die u heeft voor een kind, ach, die heeft u toch zeker ook voor de jonggeboren Jezus. O, niet omdat Hij God is, of omdat Hij zo dadelijk de Verlosser zal zijn, maar omdat Hij een kind is, geboren in de wereld. En als je dat kind in je hebt, dan moet je toch ook goed zijn tegen de kinderen en je bent misschien, zoals Maria geweest moet zijn, dankbaar voor een wereld die je aandacht schenkt en je in je benauwenis en benardheid helpt en troost, of een trotse Jozef. Och, misschien was ik wel te verwaand en was ik alleen maar het ezeltje dat achter in de stal bij de ruif stond, maar ook dat had deel aan het geluk en aan de sfeer. En als we dat geluk in ons hebben, dan kunnen we toch tegen onze medemensen, tegen de geest, al zou het het kwaadste kwaad zelf zijn, niet staan met angst of met haat of met afwijzing. We kunnen alleen maar liefhebben. En wanneer u dat kunt ervaren, die liefde voor alle mensen, ook al halen ze wel eens dwaasheden uit, dat is meer waard dan de vleugelen die ik me graag wens om u mee te nemen. Want weet u wat onze sfeer is? Licht, ja, licht, maar wat is licht? Het is het saam' gebonden zijn van bewuste schepselen in de eeuwige samenklank van liefde, in het eeuwig weerklinken in elkaars wezen, het is Bethlehem herboren. Want, omdat wij goed zijn en stil en elkaar liefhebben zonder te vragen of te spreken "wie zijt gij" of "wat kunt gij mij geven" of "wat zal ik ontvangen", alleen maar de grote wet van kosmische liefde trachten te vervullen, daarom leeft Jezus in ons midden en meer, daarom gaan in onze sfeer de statige groten in de stille overpeinzing van Boeddha, in de strijdvaardigheid van Mohammed, ja ach, alle profeten en verlichten, zij zijn in ons geboren. Er is geen andere weg. En in ons geboren, zijn zij met ons als meesters en leraren.

En dan is het zo schoon om te leven, zo wonderlijk schoon. We zouden zo graag die liefde doen doordringen door alle werelden, tot in het diepe duister waarin de ziel als een slijmerige larva woelt in de modder van haar eigen onbewustzijn. We zouden uw wereld willen omvamen en omvatten opdat die liefde er is, opdat het voor de wereld weer eens een werkelijk Kerstfeest mag zijn, waarbij Jezus op aarde is, de hemel open staat en een engelenkoor de onrust wegzingt uit de arme mensenharten. Kerstfeest is een wonderschoon feest, wanneer u het ertoe maakt, wanneer u begrijpt. En ach, mijn waarde vrienden en vriendinnen, dat weet u toch wel, dat kan u toch niet ontgaan zijn, dat de liefde de hoofdzaak is in alle sferen.

Wanneer u die draagt, dan zal ik meer onder u mogen zijn, want dan worden onze sferen één, dan mag ik meer zijn dan zoiets van een oude verwaande pastoor, die jonge geesten uitstuurt om wat te steunen, die wat kracht geeft aan degenen die zo vlak bij staan. Ik zou het zo graag doen, ik zou u zo graag op willen nemen in onze vreugden en vrede. En daarom, wanneer u behoefte heeft aan hulp, bidt maar, bidt maar tot God, wanneer u bidt tot God dan wordt het gehoord, want God is de liefdekracht en wanneer u vertrouwt, heus, we komen allemaal en we helpen u er door, het kan niet mis gaan, het komt in orde. Maar dan moet u ook die liefde, die we u geven en die hulp, verder dragen opdat de wereld, uw wereldje, beperktheid in onze grote wereld, eindelijk zal erkennen de waarheid van het oude Evangelieverhaal, dat geboren uit de Maagd Maria, het kind ligt en glimlacht en dat zelfs de zwarte koning, wanneer hij dat aanschouwt, verheugd is in zijn hart en die vreugde nooit meer sterft in ons, de vreugde van Zijn wezen. Laten wij daarnaar streven. En het is misschien dwaas, maar misschien is het wel een fout van mijn oude beroep.

Ik moet nu gaan en ik zou graag, heel graag willen dat u het gebaar van de zegen van mij accepteert, niet, omdat het in zichzelf wat is, maar omdat dit het beste is wat ik geven kan, om te getuigen van mijn liefde voor u en de eenheid die we zijn, ondanks het feit dat nu onze werelden nog zover van elkaar staan. Een zalig Kerstfeest, vrienden.
(Het medium maakt een zegenend gebaar)

=====

Het is moeilijk om deze stilte met haar wijding en haar kracht te verstoren. Wat kan er een grotere macht en een grotere band zijn dan deze wet van liefde die er gesproken wordt? Wat kan er meer zijn dan de innige kracht van lichtend begrijpen, die een ogenblikje bij u doordringt en een ogenblik zegt: Laat ons samen zijn. En ik weet dat er onder u zijn die in stilte uitroepen: dit is genoeg, laat het hierbij zijn, dit was goed, was voldoende voor mij. Maar ja, ondanks alles moet mijn stem verder spreken en ondanks alles moet ik toch nog vele dingen zeggen. Weet u, zoals mijn waarde vriend, collega en meester zoeven tot u zei: Er is een wet die ons gebonden houdt en we mogen een Kerstfeest niet vieren of we moeten, behalve het gevoel, behalve de intense overwegingen in onszelf, iets kennen en weten van de werkelijkheid van deze wet die regeert over de wereld. Alle dingen zijn één, geschapen uit één God, dragend steeds weer Zijn beeld, Zijn stempel en gelijkenis, besloten in Hem, te allen tijde één door Zijn wezen en kracht. En alle bewustzijn dat uit Hem geboren wordt, wordt in ons tot een langzame verlichting en bewustwording die verder dragend regeert en ons zegt: mens, geest, ga en streef. Maar hoe kunnen wij gaan en streven in eenzaamheid? Hoe kunnen wij, delen van het goddelijke, tot het goddelijke doordringen in de kern, als eenling, als begrensd en besloten stukje van een heelal? Wij kunnen niet eenzaam opgaan. Zeker, de toestand van geluk en van sfeer die kan verschillen voor ons allen. Wat voor de één een verblindend licht is, is voor de ander nog de aarzelende schemering, juist ontwaakt uit het duister. Maar we kunnen niet alleen gaan. De wet van liefde, die met woorden zo wonderlijk naar voren werd gebracht, is de wet die ons allen dwingt om samen te streven naar God. Denk niet dat er een makkelijke weg bestaat, denk niet dat u, alleen de steile paden kiezend, God kunt bereiken. U kunt voorgaan, u kunt een gids zijn voor anderen, een lichtende geest misschien, zoals onze kleine Eerwaarde, die met zachte hand uit het duister opvoerend, anderen brengt tot hetzelfde plan waarop hij leeft, die werkzaam meehelpt om te organiseren de banden die tussen de aarde en de sferen bestaan. Maar je kunt niet stijgen tot het uiterste, tot het grootste, want daarvoor ben je te onvolledig en te onvolmaakt.

Kerstfeest wordt immers graag zo geïnterpreteerd, dat Jezus de Geest van de aarde is, die kerend op Zijn planeet, tracht Zijn schepselen te doen ontwaken. Ik weet niet of ik het daarmee eens mag zijn, voor mezelf verwerp ik dat. Maar ik weet iets anders: dat het beeld van de Geest van de aarde nog niet zo kwaad gekozen is. Wij schepselen uit de wereld geboren, gedragen door de wereldgeest en opgevoerd tot de sferen, hoe kunnen wij doordringen in nieuwe en andere werelden? Zijn wij dan niet delen van de Wereldgeest en delen van de grote mens, de grote Adam, die is de werkelijke kracht die de wereld bezielt? Wij

kunnen niet alleen gaan, wij moeten samen streven. En wanneer wij dat onwillig doen, ach, dan is het net als dat je twee paarden naast elkaar inspant die elkaar niet kunnen luchten en zien. Het is bijten en schoppen en trappen, en wanneer al getrokken wordt onder de zweep, dan gaat het moeizaam, je komt haast niet vooruit. Maar wanneer twee beesten, gewone beesten, paarden, nog zelfs geen mensen, samen gaan in goede harmonie, dan kleppen de hoeven in één denderende gang, dan rolt de wagen licht en vrolijk, dan zouden de paarden willen hinniken soms van vreugde, omdat ze uit kunnen draven in die grote wereld.

En zo moet het met ons zijn. Niet onwillig is het juk van de samenleving gedrongen, niet onwillig smekende voor de geest of onwillig terugkerend tot de aarde. Nee, integendeel, wetende: "wij zijn allen gelijk" en de sterkste, nu ja, die trekt het hardste vooruit. We hebben één doel, we hebben één wet, we hebben één Meester. Wij moeten samen gaan, we zijn gelijk, allen gelijk, u en ik. Wie zal er zeggen, waar of verschil ligt tussen ons, waar onze sferen verwelken of vernietigd worden, wie zal het u zeggen? Integendeel, wat er ook gebeurt, of onze sfeer of onze aarde teniet zou gaan of in een grote explosie het hele Al terug zou vallen tot een niet, een onkenbaarheid, wij zullen bestaan, maar we zullen één moeten blijven, we kunnen niet gescheiden bestaan. Net zomin als één mens kan bestaan onafhankelijk van mensheid en wereld, zo kan er geen geest bestaan onafhankelijk van de geest en de goddelijke liefdekracht. En zo is de wet geboren, zo is de wet geworden en gekomen: "Hebt uw naasten lief gelijk uzelf", zo is de wet van liefde verwerkelijkt in het Kerstgebeuren, waar dan toch de hoogste geest die u zich maar denken kunt, neerdaalt tot in het menselijke, om mens met de mensen te zijn, wetend van deze eenheid, bevestigend deze eenheid.

Misschien vindt u mij wat strijdvaardig en niet erg passend voor een Kersttoespraak. Als het daaraan lag, zou ik met mijn vuist op de tafel slaan, werkelijk. Waarom dringt dat toch niet door tot die domme verstanden van de mensen? Kunnen ze het dan niet begrijpen, dat je met elkaar tegenwerken alleen maar alles tegenhoudt: vooruitgang, geluk, bewustwording, dat je alleen maar leed en lijden schept en tóch de eenheid zult moeten aanvaarden? Er is geen andere weg. Domme mensen, die denken dat ze anderen kunnen regeren en wetten stellen met dictatuur. Dwaze mensen, die denken dat ze het zelf wel kunnen redden, elk voor zich en God voor een ander. Nee, nee. Ja toch wel, ik word daar gecorrigeerd, u heeft gelijk, maar ik bedoelde het toch anders. God voor een ander, voor zichzelf hebben ze God niet nodig, ze redden het wel. Vrienden, dat is dwaasheid. Of iemand een pygmee is of een neger of wat anders, of hij de meeste blauwbloedige persoon is die er bestaat in de gehele wereld, nietwaar, of de meest ongekende stamvader van een nieuw geslacht zonder voorouders, althans de bekende, dat maakt niets uit, je bent allemaal één en gelijken. En wanneer je samengaat, dan kun je in harmonie en sfeer een geestelijke ontwikkeling bereiken, dan kun je geluk bereiken, kracht, dan gaat het zo mooi, dan gaat het bergopwaarts, totdat je werkelijk komt in die lichtende sfeer. Maar op het moment dat je een scheiding gaat maken en je zegt: "die accepteer ik nog maar", "die moet ik niets van hebben", dan is de wet van de harmonie geschonden, dan heb je geschonden deze wet van naastenliefde, dan heb je jezelf verloochend en een deel van je eigen wezen gebroken en terzijde geworpen.

Liefde moet er zijn, zeker, maar een bewuste liefde. Er is geen behoefte aan het sentimentele gedoe van: och, wat een lief hondje en wat zijn de mensen toch aardig. Er is wel behoefte aan wezens en mensen die voor zichzelf bewust deze wet van het Kerstfeest, de wet die Jezus bewezen heeft door op aarde te komen als mens, te verwerkelijken. Alle wezens zijn mijn broeders en zusters, en ik, misschien bewuster dan zij, heb de taak om hen te dienen, hen in werkelijke liefde en nederigheid te dienen, opdat wij gezamenlijk zullen worden verheven, dat voor ons gezamenlijk het Kerstvuur gaat branden, voor ons gezamenlijk het licht opgaat en wordt tot een nieuwe wereld. Maar die enkele straal die op het ogenblik in je wezen soms priemt een ogenblikje, daar moet een zee van licht van worden, een vrijheid van je ziel. Het is niet voor niets dat we spreken van de engelenkoren. Eén engel kan niet zingen, want één engel heeft geen melodie die de eeuwigheid waardig is, maar een koor van engelen, een schare van geesten, die krijgt stem en die reikt tot God en verheft zichzelf al jubelende tot de grootste hoogten van de goddelijke troon. En onze vriend die zei het zoeven in de werkelijke liefde en genegenheid van zijn wezen zo: "Ach, kon ik u dragen". Ik mag het misschien anders zeggen, maar ik meen precies hetzelfde. Wanneer er iets is in uw leven waar ik iets aan kan

doen, wanneer in u de wil goed is en u heeft de kracht niet, dan zal ik er zijn en met mij zullen er duizenden anderen zijn, miljoenen anderen en we zullen trachten u erdoor te slepen, om u te brengen tot een bevrijding, tot een bewustzijn. Maar onthoudt één ding: We kunnen veel, maar wij kunnen u niet helpen en dragen, wanneer niet in uzelf eerst de naastenliefde als een bewustzijn bestaat. Want dat is de band die ons bindt, anders niets.

Ja, zo zijn we dan een klein beetje aan het einde gekomen van mijn betoog. Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik het zo heb gezegd. Het is een contrast misschien, maar geloof me, met heel veel verschillende woorden hebben we eigenlijk precies hetzelfde gezegd, want deze hele avond kan in twee woorden worden samengevat: Naastenliefde, of in drie: Heb uw naasten lief. Begrijpt u? Dat is alles wat Kerstfeest te zeggen heeft en verder niets.

Overgrote Kerstbomen staan in de steden. Ik heb ze gezien in gedachten zoeven toen ik afdaalde, dat ze overal staan met lichtjes erin, met sterren wit-fonkelend. Och, dat zegt eigenlijk niets. Dat is reclame, dat is maquillage, dat is een beetje verf, waarmee de wereld zijn Kerstgevoelens opsiert. Het geeft niet of ze dat mooi of lelijk doet, of ze dat doet met lichtjes of met een Kerstlied, of ze dat in de sneeuw doet of in de regen. Het komt erop aan dat de Kerstgedachte en Kerstsfeer er zijn. En die Kerstsfeer en Kerstgedachte zijn niet alleen van de Kersttijd, die behoren werkelijk - en dat kunt u rustig van mij aannemen - het hele jaar door te klinken. En hoe harder ze klinken in u, hoe meer wij kunnen doen om u te helpen. En hoe eerder u bij ons aan is geland, hoe eerder ook wij verder zullen kunnen gaan en betreden misschien nieuwe en wonderlijke rijken, waarin nog grootser en nog heerlijker de schepping zelf tot uiting komt en daardoor de grootheid van de Schepper.

En daarmee, vrienden, heb ik het mijne gezegd. Ik ga het woord overgeven aan een vierde spreker die tevens voor u de laatste is. Het is niet de bedoeling dat we daarna nog veel zeggen, dat moet uzelf weten. Op het moment dat wij ophouden met te spreken, hopen wij dat u zult beginnen, en wel om deze reden: Als u spreekt met elkaar, dan deelt u elkaar iets mee, nietwaar? Dan is er contact tussen u. Maakt er voor mijn part rustig een toren van Babel van, maar zorgt dat elk woord wat gesproken is, in de hechte, ware sfeer van een "Orde der Verdraagzamen" is, de ware sfeer van naastenliefde... (band loopt gelijk af).

=====

Goedenavond vrienden.

Het is Kerstfeest, men zingt het oude lied: "O, Kerstfeest schoner dan de dagen, gij wondere nacht der zaligheid, hoe wilt gij thans ter aarde dragen, het stralend licht der eeuwigheid?"

En in de harten klinkt het mee. Het is of een jubelende zang mens en geest gelijk beroert. In de hoge lichtende sferen daar flitst en tekent het in tere kleuren een gebeuren zo wonder-schoon en alomvattend, dat de geest in stilte samenvloeiend daarmee, beleeft een ogenblik een goddelijkheid die anders buiten bereik blijft. En op de aarde zet je je strijd wat opzij en je denkt een ogenblik wat blijer, vrij een ogenblik van haat en angst, aan je medemens die zolang door je werd verwaarloosd en verlaten. Je vergeet te haten en je geeft, ja,.... je geeft.

Kerstfeest is een feest van gaven
 Kerstfeest, welke wondergaven
 Brengt de hemel om te laven
 De dorst die uit d' oneindigheid
 Brandt als angst en leed en strijd
 In het hart der mensheid.
 Kerstnacht, wonder van gebeuren
 Hoe scheurt gij heel de voorhang heen
 En laat in 't wonder van 't gebeuren
 De mens niet langer meer alleen,
 Maar toont in groots en machtig streven
 Het leven van bewuste geest,
 Opdat de mens kan verder leven
 En streven, aards en onbevreesd
 Kan gaan tot zachte wonderschenking

Van menselijkheid en mensenkracht,
 Opdat geboren word' de vrede
 In mensen en uit hen opgaat.
 Want klinken zangen zacht verstuolen
 Uit huis en kerk, van school en straat,
 Wat is de ondertoon van 't zingen?
 Des vredes strijdzang tegen haat!
 Want haat en angst en blind verderven
 Waarin de mensheid zich verteert,
 Dat is een kracht die niet door
 Des hoogsten goedheid nu verkeert
 In licht en vrijheid, schone vrede
 Een streven der oneindigheid waardig.
 Men is bereid te strijden en te lijden,
 Te geven al wat men bezit,
 Verwerft zich veel, kan 't niet bevatten
 En weet in zich alleen maar dit:
 't Is Kerstfeest en de zang mijns harten
 Klinkt boven de wereld uit,
 Verdooft de strijd, de angst, de rede,
 Ja versluiert mij het aards geluid
 En doet mij lachen vol van "Wonne",
 In onbegrepen vredigheid.
 Ik voel het licht ter aard gekomen,
 Dat mij als mens ten hemel leidt.
 Ik zie een streven van de stromen
 Die gaan door 't Al die heet: tijd.
 Kerstmis als de enige der werk 'lijkheden
 Die voortbestaat in eeuwigheid.
 Het kan niet meer vergaan,
 Kerstfeest is geboren.
 Niet alleen op aarde,
 Het is één zonnegloren
 Dat gaat tot in de hoogste sfeer
 En neerdaalt als een schemerlicht
 Tot in de diepste duisternis,
 Het is een volheid en een gulheid
 Van gaven die verzacht
 En vermindert het zwaarste gewicht.
 Men kan er niet schoner en zekerder leven
 Dan met een hart waarin de Kersttijd bestaat
 En wordt van een tijd tot een innerlijk streven,
 Waarmee men tevrede tot de eeuwigheid gaat.

U hebt, vrienden, misschien gehoord wat ik u wilde zeggen. Ik heb getracht dit op een normale wijze in te kleden, ik weet niet of het mij gelukt is. Wij horen bij de Orde en zovelen, je kunt er bij ons velen vinden die met elkaar strijdig zijn geweest. Naast de soldaten van Hitler en de soldaten van de geallieerden, Duitsers uit de wereldoorlog en de Turken die tegen de Christenen vochten, ze zijn allen daar, strevend naar één bewustzijn en één ideaal. We proberen u die taal van de eeuwigheid te laten horen, niet alleen op dit moment maar altijd. Maar het is aan u om te besluiten of u bereid bent om die dingen te volbrengen die noodzakelijk zijn. Het is ons Kerstfeest. Wanneer ik zeg "ons" dan bevat ik hierbuiten de hele wereld erin, dan bevat ik hierbij al die toornende sferen die zich boven ons openen, dan bevat ik de diepten die liggen ver onder de fundamenteën van het gebouw waarin we ons bevinden. Ons Kerstfeest, niet van een enkeling. En wanneer er eenzaamheid is op deze dagen, dan zou ik willen vragen: is dat omdat er geen Kerstfeest is? Is uw Kerstfeest een vertoning van een poppenkast en een pantomime? En dan zult u zeggen: nee, wij willen Kerstfeest beleven.

Dan zeg ik u: geef aan de eenzamen, aan de verlatenen een ogenblikje van uw geborgenheid en uw tevredenheid, geef aan al diegenen die verlaten zijn de mogelijkheid om even één keer – al is het dan misschien niet zo gezellig – iets mee te maken van een huiselijkheid en een sfeer die ze anders niet bezitten. Ik zou u willen zeggen: gooi voor één keer de grenzen neer, alle grenzen die normaal mens van mens scheiden, gooi ook de grenzen neer die een scheiding doen trekken tussen hemel en hel, gooi alles opzij, dat is Kerstfeest: eenheid. Wanneer u die eenheid beleeft, geloof mij, dan zullen er, zoals ik u tracht te zeggen thans, in uzelf geboren worden, woorden voller en schoner, dan zult u iets begrijpen en doorleven wat voor u een verlichting en een verblijding is voor uw hele leven en bestaan, dat een sleutel is voor sferen die u nu nog niet kunt voorstellen maar die u dan, na de overgang, zult kunnen betreden, juist om dit beleven.

Ik heb gegeven,
Gegeven in Kerstetijd,
Omdat het streven
Van die dagen
De mens tot geven leidt.
Ik heb iets van mijzelf gegeven,
Iets van mijn eigen geslotenheid.
Ik heb een andere mens trachten
Te verzachten
Het stille lijden waaronder hij lijdt.
Ik heb gevonden in dit geven
Het wonder, onbeschrijfelijk schoon,
Van een Kerstekind dat werd geboren
En koos in mijn wezen Zijnen woon,
In mij geboren Kerstekind,
Geeft Gij Uw tijd van eeuwigheid,
Zijt Gij het die mij met mijn naasten,
Tot in het huis Uws Vaders leidt.

Ik zeg het maar onbeholpen, maar wanneer u het in uw hart zingt zal het schoon zijn, juichend schoon, en dan kunnen wij tot elkaar zeggen: Gelukkig Kerstfeest, zalig Kerstfeest, vrij Kerstfeest.

Vrienden, ik moet gaan, maar ik verwacht u, ik verwacht u in die sfeer van licht waarin Kerstfeest tot een lichtend spel van werkelijkheid wordt. Ik verwacht u, om met ons samen op te gaan en misschien te zingen het oude lied: "Kom, laten wij aanbidden", want in de stilte van bewustzijn en gemoed, kunnen wij niets anders doen dan bidden en zeggen: Groot zijt Gij Schepper, dat Gij dit Uw wet, ons Uw schepselen, dit doet doorleven. Het spijt mij dat ik, ongewend aan spreken, hier en daar heb moeten falen, maar ik dank u dat u mij hebt willen toehoren en u hoeft mij niet te danken, maar ik smeed u nederig: wat u ook vergeet, vergeet niet uw naasten lief te hebben, want dat is niet alleen de zin van het Kerstfeest maar de zin van alle leven en alle bestaan. God zij met u. Ik geef het medium voor u vrij.